

Sovint prego per les dones del món

Sovint prego per les dones del món
–Ave Maria!–
perquè sobre elles cau, injustament,
una part massa gran del pes de la vida:
massa dolor afegit,
massa humiliació.
massa repressió de la gràcia que hi brilla.
Que no sigui en nom de Déu,
ni amb el pretext de Déu!

El dia
que les dones puguin ser predicadores,
clergues, preveres, rabins, muetzins,
el dia que les religions les alliberin
de tuteles, controls, possessions dels homes,
en lloc d'ajudar-los a sotmetre-les,
el dia que reconeguim en elles tanta autoritat i claror
com la que els sacerdots proclamen,
el món serà més just i Déu semblarà més clar.
I més a prop. I més acollidor.
I més ric de matisos i més atent a les llàgrimes.

Déu els va fer home i dona, dona i home els va fer,
abans que cap profeta vingués.
Abans que cap profeta parlés,
homes i dones ja havien obert el món a la paraula.
En ell i en ella, en ella i en ell,
de forma diferent i pròpia,
Déu es deixa dir i, de vegades, parla.

(David Jou. *Cartografies de Déu*, L'Agulla)